

(azt hiszem, hogy szarok rá)
(például, hogy hát akkor dögöljenek meg, ez jut az eszembe, és lehet, hogy szarok rájuk, tényleg, szarok rátok, most ezt *gondoltam el*, hogy semmire se gondolok, mert nem is tudok, és még csak el se tudom képzelni, másvalaki ezeket hogy intézi el magával, ahogy a leveske szagára vonul végig egy hosszú-hosszú előszobán a konyha felé)

Srba Mitrović

ELÉGIA A DISZNÓHOZ, AVAGY A GYAKORLATI ÉSZ KRITIKÁJA

Hajnalban pícézték ki aklából a hasongondolkodóaknak
A kiherélt, elhízott elégedetlenkedőt,
Röfögött, ételét várván, önnön rabságában volt
Kétértelműségek nélkül és lágyan radikális.

Akasztván kampót tokájába a tisztásra kivezeték,
Majd kalapáccsal csapatván fejére a földre döntették,
És ő zavarodottan és taknyosan gondolt kétértelműt
Még mindig önnön éhségéről, s hogy ez csak átmenet.

Ledöfve, hogy elvéreznék, sörtéjét meggyújták pörkölővel
És fekete körmeit kampókkal kiszaggaták.
Feküdt fehéren, lemosva, emberként megfürösztve
Görbe lábait emelvén szokásainak rabja.

Akkor csörlőkkel fölemelék, és fejjel lefelé fölakaszták,
Míg orráról a vér a sárba taposott fűre csöpögött,
És zsirrakott bőrét lerántván abból hasítanak szijakat,
És szubjektív szégyenét eltávolíták bévülső részeivel.

Pontosan földarabolva nyugszik békességben immár
Rendezetten és táplálón a jeges polcokon,
És felkoncolt lelke lobog mindenekfelett és messze,
Messzire minden sietős szánakozástól.

Nakovo, 1993. június 16.

Csorba Béla fordítása